

"Dertlenmek" ne demektir?

"Dertlenmek" sahiplenmek anlamındadır. İnsan sahiplendiği şey için de ne gerekirse yapar. Buna bir yönüyle **"himmet"** de denebilir. Yani **"Sen ne için varsın ve ne için yaşıyorsun?"** sorusuna verdiği cevaba göre, kıymetin ve değerin ortaya çıkar.

İnsan, himmetini yüksek tutmakla ve ulvî maksatlara yönlendirmekle inkişaf ve terakki edebilir. Hutbe-i Şamiye adlı risalede şöyle geçer:

"Bir adamın kıymeti himmeti nisbetindedir. Kimin himmeti milleti ise, o kimse tek başıyla küçük bir millettir. Kimin himmeti yalnız nefsi ise, o insan değil. Çünkü insanın fitratı medenîdir."(1)

Görüldüğü gibi, himmet sıfatı, insanlığın ve medenî olmanın şartı sayılmıştır. Efendimiz (a.s.m) bütün insanlık ve varlık alemi için dertlenmiş, Allah O'na o himmete göre büyük bir makam vermiştir. Sahabilerin kıymeti dertlendikleri davadan gelir. Evliyaların ve mücahitlerin kıymeti de derecelerine göre değişmektedir.

Bir insan sadece kendini düşünüyorsa, o insanın kıymeti sadece bedeni kadardır. Bir insanın himmeti ve derdi ailesi ise, değeri ona göredir. Burada dikkat edilirse **"dertlenmek"** kelimesi, **"üzülmek"** anlamında değil, **sahiplenmek ve benimsemek** anlamındadır. Elbette sahiplendiğin şeyler için üzülmek de var, sevinmek de.

"Dava için dertlenmek" de demek mutsuz ve üzüntülü bir şekilde bir kenarda atıl bir vaziyette beklemek anlamına gelmiyor. **Dertlenmek** demek, elimizden geldiği kadar davamıza katkı sağlamak onun için bir şeyler yapmak ve bir aksiyon içinde olmak anlamına geliyor.

İnsan, gücünün yettiği kadar sorumludur. Gücünün yetmediği yerde dua ve niyaz eder. Böyle davranan birisinin mutsuz olması düşünülemez ve derdi de ilahi ve rahmani bir dert olur.

Yani davası için kaygılanan birisinin üzüntü ve derdi, psikolojik rahatsızlık anlamında bir mutsuzluk değildir. Kur'anda geçen,

إِنَّا إِنَّا أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

"Bilesiniz ki Allah dostlarına asla korku yoktur; onlar üzüntü de çekmeyecekler." (Yunus, 10/62)

ayetinde geçen hüznün, dava sahipleri için yoktur. Sıkıntı, meşakkat ve yorulma ayrıdır, hüznün ve tasa ayrıdır.

Ayrıca insan bu dünyaya vur patlasın çal oynasın gibi bir hayat sürmek için gelmemiş. Ahirete yatırım için gelmiştir. Bu dünya hayatı iniş çıkışlarla dolu ve kararsız bir dünyadır. Gerçek bir mümin bu dünya hayatında meşakkat ve sıkıntılara sabreder. Davası için sürekli bir mücadele ve aksiyon içinde olur.

Bu noktada *Zübeyr Gündüzalp Ağabeyimizin* ehemmiyetli gördüğümüz bir mektubunu açıklama sadedinde burada sunmak istiyoruz:

"Aziz Muhterem Kardeşim..."

Mademki İslâm'ın her derdine razı olduğunu bildiriyorsun, bu müjdenle bize aşk ve şevk veriyorsun, o halde iyi dinle:

Vazifen: Dikenler arasından güller toplayacaksın. Ayağın çıplaktır, batacak; elin açıktır, ısırarak. Buna sevineceksin!

Firavunlar kucağında büyüyen çocuk Mûsâları safına alacaksın. Aldığın için dövecekler. Konuştuğun için zindana koyacaklar; sevineceksin!

Çöllere sürülürsen, kanınla ağaç yetiştireceksin. Kutuplara sürülürsen, vücut ısınla sebze yetiştireceksin. Yeşilliği sevmeyenler olacak. Yakacaklar, yıkacaklar. Sen bunu sabırla seyredeceksin!

Karanlık zindanlara atarlarsa, ışık; paslı vicdanları görürsen, ümit; imansız kalplere rastlarsan, Nur vereceksin. Sen verdiğin için suç, sen getirdiğin için ceza, sen konuştuğun için mahkûm olacaksın. Ve buna şükredeceksin!

Anadan, yardan, serden ayrılacaksın. Candan, gönülden Kur'ân'a sarılacaksın. Damla iken deniz, nefes iken tayfun olacaksın. Derdini yazmak için derini kâğıt, kanını mürekkep edeceksin. Kimse ile görüştürmezlerse, mecnun olup çöllere düşeceksin. Leyla arar gibi nur arayanları bulacaksın. Bulamazsan üzülmeceksin!

Makamlar, servetler verilerse, nefsinin unutacaksın...

Yalan, iftira, çamur fırtınasına tutulursan, hissiyatını terk edeceksin...

Önünde demirden set yaparlarsa, dişinle deleceksin. Dağları toptan oymak gerekirse, iğne ile oyacaksın. Unutma! Nerede olursan ol, küfrün ve cehlin tâ temelini çürüteceksin.

Bir gün Kur'ân etrafındaki surların yıkıldığını görürsen; hemen kemiklerini taş, etlerini harç, kanını da su edeceksin.

Etrafına ilimden, irfandan, faziletten, ahlâktan kaleler dikeceksin. Kaleler, fedailer ister. Nasıl olsa sen de içinde fedai olacaksın.

Bu mektubu okuyunca, Mesnevî'yi okuyan Yunus Emre gibi **“Uzun olmuş”** diyeceksin. Onun gibi **“Ben olsa idim ‘Ete, kemiğe büründüm. Yunus diye göründüm.’ derdim.”** dediği gibi, sen de “Ne lüzum vardı uzun uzun yazmaya, kısaca **‘Kur'ân talebesi olacaksın’** deseysin yeterdi.” diyeceksin.

Haklısın; zira İslâm yoluna giren, bilir ki bu yol kıldan ince, kılıçtan keskindir. Her kişinin değil, er kişinin yoludur.

Seni bütün ruh-u canımla kucaklar, gözlerinden öper, duâlarına mukabele eder, Allah'ın rızası dairesinde buluşmak üzere mektubuma son verirken, dalâlete düşen din kardeşlerimin, kısa bir zamanda sizin gibi hidayete ermelerini Cenâb-ı Vâcibü'l-Vücut olan Hazret-i Allah'tan niyaz eylerim. Âmin.

Zübeyir Gündüzalp